

АКТИВІСТКА

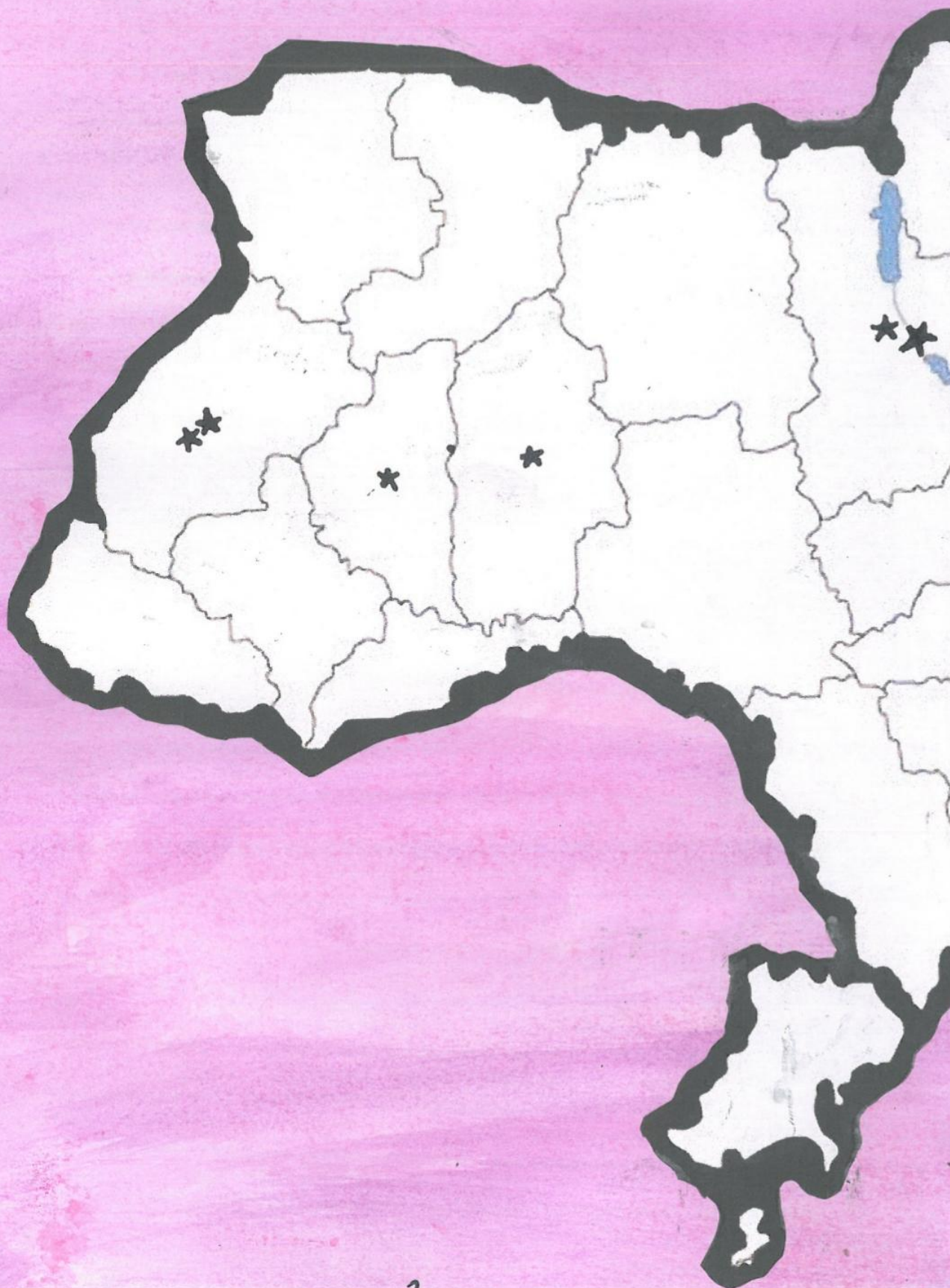
Передмова

Повномасштабна війна росії проти України змусила багатьох з нас змінити спосіб життя і спосіб мислення, вид діяльності; ми втратили наші домівки і почуття безпеки. Спектр феміністичного активізму розширився: деякі з нас вперше почали займатися гуманітарною допомогою, вивозом людей з окупованих території, або з території росії (вивезених туди насильно російськими окупантами), відкриттям та координацією прихистків, комунікацією з західними активіст_ками по роз'язненню ситуації війни, яку розв'язала росія проти України. В цих умовах деякі активіст_ки навіть знаходили сили для того, щоб підтримувати та піклуватися про себе.

Усе це надихнуло та продовжує надихати авторок цього зіна, який створений, аби внести вклад в репрезентацію не медійного активістського досвіду, який майже завжди залишається невидимим.

Ми звертаємо увагу на те, що жінки та квір люди борються одночасно на двох напрямках: по-перше, з патріархальною та капіталістичною системою, по-друге, з росією — державою-терористом, та наслідками її агресії.

Цей зін про жінок та квір людей, які залучені у низовий активізм, займаються гуманітарною допомогою, захищають нашу країну на фронті чи в тилу, проводять культурні та просвітницькі заходи, або які просто продовжують працювати та турбуватися про себе, незважаючи на війну.

EAT THE RICH.

Л И З А

1. Як починався ваш шлях активізму?

Мій шлях активізму почався у сфері зоозахисту — з випадкової вуличної акції проти хутра, куди мене запросила моя хороша знайома. Після того я почала цікавитись як і чому експлуатують тварин у різних сферах. У мене з'явилося бажання доєднатись до організації, де б я могла допомагати тваринам, бо я все ще уявлення не мала, як можу допомогти самотійно. Доєднавшись до ГО "Відкриті Клітки" я зрозуміла, що захищати сільськогосподарських та інших тварин якимось лицемірно паралельно сприяючи їхній експлуатації. Я почала обирати cruelty free косметику, відмовилась від споживання м'яса і риби, а через два місяці зовсім відмовилась від продуктів тваринного походження.

І після цього я відчула себе вільною від брехні самій собі, я відчула себе важливою і потрібною. Ось так почалась моя публічна зоозахисна активістська діяльність.

Проте ще змалку я брала участь у різних конкурсах з теми насильства щодо дітей. Згодом на індивідуальному рівні намагалася захищати всі мені відомі дискриміновані групи, бо я і сама була в їх числі, оскільки відчувала свою "сексуальну нетрадиційність". Тож дух активізму та захисту тих, хто цього потребує, тік у моїх жилах ще змалку.

2.3 якими труднощами ви зустрічалися в активістському досвіді?

Коли я почала виступати публічно, брати участь в обговореннях і акціях, я зіткнулася з неприйняттям, часом нерозумінням і часто зі злістю на "іншу" думку і людей, які її максимально м'яко подають у соціум. Це важко і боляче — коли люди відмовляються і навіть не намагаються почути щось гіпотетично важливе.

Ще один фактор — це розбіжність думок щодо другорядних, але важливих для мене ідей та цінностей з іншими активіст_ками. Люди, з якими я стояла за захист тварин, часом не до кінця розуміли важливість підтримки української мови, культури та плекання у собі української

ідентичності. Часом вони паралельно з зоозахисною діяльністю могли проявляти сексизм, расизм чи інші дискримінаційні речі. Це мене засмучувало, і часом я втрачала надію сформувати власне толерантне та гуманне коло друзів та знайомих.

3.Що допомагає вам відновити ваш ресурс?

Це складне питання, оскільки я довгий час затискала емоції в собі та не вміла розподіляти свої внутрішні ресурси. Але завдяки психологиням я змогла віднайти речі, які відновлюють мій ресурс. По-перше, це спорт: він допомагає мені вивільнити негативні емоції. По-друге, подорожі, медитації, йога, прослуховування музики. А також це догляд за рослинами (у мене цілий мінісад!) та просте спілкування з людьми, які мають схожі до моїх цінності.

4.Яке місто вважаєте рідним?

Я народилася і більшу частину свого життя провела у Тернополі. А кілька років тому я переїхала до Львова і тут відшукала шляхи самореалізації, втілення своїх мрій, розвитку власної особистості. Я безумовно люблю Тернопіль — це моє рідне місто, а Львів допомагає мені розкритися та реалізувати свій потенціал.

5.Як ви вважаєте, що важливо пам'ятати кожній активіст_ці?

Важливо пам'ятати про простір для розвитку, важливо пізнавати проблеми сьогодення та орієнтуватися у тому, що може теоретично торкатися нас самих.

Цінності — це компас і водночас лакмусовий папірець, які ведуть нас по життю, вказують на правильний шлях, на хороших людей. Коли мені важко — я згадую про свої цінності, які допомогли мені стати тією, ким я є. Я намагаюся відповідати своїм вимогам і оточувати себе людьми, які такі ж ідейні, як і я. Ніколи не варто забувати про свої цінності, бо це ті речі, які допомагають нам триматися в строю і досягати вершин разом з такими ж як ми.

Також важливо пам'ятати про особисті ресурси. Важливо помічати, коли вам погано, коли ви втомлені чи потребуєте відпочинку. Не бійтеся заявляти про свої кордони: говоріть, коли вам боляче, говоріть, коли ви щасливі. Бережіть своє психічне та фізичне здоров'я. Не цурайтеся походів до психотерапевт_ки, бо піклування про психіку — це те, що робить нас сильнішими, здоровішими та більш стабільними.

6. Як гадаєте, яка роль жіноцтва на війні?

Наша роль полягає у тому, щоб в черговий раз показати, що жінки — це про сміливість, цілеспрямованість, розсудливість, безстрашність, а не про ніжність, покірність та слабкість. На війні у нас більше клопотів, ніж у чоловіків. Окрім боротьби з ворогом, нам доводиться відстоювати право на голос, важливість власної персони, повагу до своїх кордонів та професійне ставлення до себе як до посестер. Армія — це складно для нас. І це не тому, що ми слабкі, а тому, що ми змушені боронити, крім Батьківщини, ще й себе.

Жіноцтво на війні — це не лише про воїнок. Ще одна місія жіноцтва — допомагати одна одній, адже ніхто не знає нас краще, ніж ми знаємо одна одну. А згадайте волонтерок, з якими вам доводилося зустрічатися: вони такі сміливі та завзяті, ніби займалися цими речами все життя. Жінки об'єдналися у потужний тил.

В армії надто багато упереджень, сексизму, об'єктивізації та зневаги. Але я зовсім не про те, що нам не варто реалізовувати свої патріотичні прагнення у військовій сфері, це радше про те, що воїнок чекає складний шлях, і треба бути трохи сильнішою і більш усвідомленою, ніж звичайній солдатці.

Сильна меншість спроможна протистояти тиску більшості та це наша роль у цій війні. Об'єднуємось й лупаймо сю скалу.

7. Як змінилася ваша діяльність з початку повномасштабної війни?

О, ви хочете мою історію?! Окей.

Я звільнилася з роботи, де чекала на підвищення, я повністю припинила навчання в університеті, припинила активістську діяльність. Життя зупинилося на якусь мить. Наприкінці лютого я вступила у 125 бригаду сил ТрО ЗСУ. О, я почала працювати за професією! Мені випала нагода використати свої знання, які я вже встигла здобути на кафедрі психології, і я вдячна командирі, що він помітив мене. Це тривало недовго, врешті, я все ще по штату була діловодкою, і невдовзі мої прямі обов'язки лягли на мої плечі важким паперовим вантажем. В якийсь момент ми перемістилися зі Львова у зону бойових дій, і тут кілька місяців пролетіли як два тижні — жахливе відчуття. Тут я краще пізнала всі проблеми жінок в армії, стало важче, ніж було раніше.

Я відновила свою активістську діяльність вже тут, на фронті. Я думаю, на цьому етапі лише повна відсутність інтернету і постійне перебування під обстрілами могли б відірвати мене від повернення в зоозахисну нішу. Але, на щастя, ніщо з перерахованого мені тотально не загрожувало, ура!

8. Що перше зробите після перемоги?

Подякую тим, хто пам'ятали про мене, хто допомагали. Намагатимусь відновити своє старе цивільне життя, відновити свою психіку, адже повномасштабна торкнулася кожно_ї з нас. Це про ресурси: багатьом потрібно буде відновити їх запас, проаналізувати свої травми й розпочати роботу над реабілітацією; мені теж.

Я віддам на переробку або людям, що потребують, речі, яких давно треба було позбутися. Точно хочу якнайшвидше отримати водійське посвідчення. Відновлю навчання в університеті та повернуся до навчання.

Отже, перше, що я зроблю, коли ми переможемо, коли повернуся з війни — намагатимусь пристосуватися до звичайного, спокійного, цивільного життя.

свободу териконам

стріляє чути не чути стріляє немає

бам

трупов на кутузовском проспекте там немає

БАМ

ми забираємо

ваш синій колір тепер комунальна власність

ми конфіскуємо

наш синій колір вам не до лиця

життя не личить

вам

цей сміх чи то крик

з якого здригаються стіни

собаки злітають у вирій на Схід

пробурює надра землі і стволів

дерев а звучать як подяка

спасибі за статъ

спасибі за сталь

спасибі за стан-3600

за ким гасить дзвін тепер

турботливий дзвін сирен

так схоже лунає посів

чи то салютують гради

це харківські комунальники вибілюють в Красний

бордюри доріг

1. Як починався ваш шлях активізму?

Він почався у 2016 році з переходу на вегетаріанство, перших антихутряних маршів і поїздок у притулки. У 2017 після перегляду фільму "Земляни" ми виявили, що для покращення добробуту тварин, вегетаріанства недостатньо, адже окремо від м'ясної яєчна чи молочна індустрії не існують — це єдиний конвеєр. Так ми перейшли на веганство і почали організовувати усілякі веган активності — перегляди фільмів, дегустації веганської їжі, вуличні акції, інформаційну діяльність. З останнього — у 2021-му році проїхалися Україною з туром кінопоказів власноруч перекладеного фільму про права тварин: відвідали Одесу, Харків, Дніпро, Маріуполь, Запоріжжя.

2. З якими труднощами ви зустрічалися в активістському досвіді?

Що цікаво, скоріше колектив розвалиться зсередини, ніж його знищать зовнішні фактори, типу репресій чи непоправного лиха. Проблема у тому, що люди не завжди приділяють час побудові здорових стосунків у колективі. Тому ми намагаємося часто робити тусовки з нашою командою Кухні — важливо проводити час разом і мати інші речі, які вас об'єднують, окрім активізму.

А ще до війни люди подекуди взагалі не розуміли — для чого комусь робити активізм, часто були налаштовані вороже або насміхались. Зараз активізм — це нормально, і здається навіть почесно, люди постійно висловлюють підтримку і прекрасно розуміють, чому ти робиш те чи се. Хоча звісно і зараз можна зрідка почути хейтерські висловлювання в бік активіст_ок, типу: "Ну що, багато каси надерибанили?", або звинувачення, що твоя діяльність не на часі. Але зараз це велика рідкість, і ми просто сміємось з такого.

3. Що допомагає вам відновити ваш ресурс?

Відпочинок, поїздки, смачна їжа, заняття спортом, споживання контенту (особливо, комедійного). А в самому активізмі — фідбек. Коли його нема, буває, забуваєш, для чого все це робиться.

МАРТА

THE SYSTEM
WAS NEVER
BROKEN
IT WAS BUILT THIS
WAY

ОКСАНА

4. Яке місто вважаєте рідним?

Львів!

5. Як ви вважаєте, що важливо пам'ятати кожній активіст_ці?

Треба завжди в першу чергу дбати про себе, бо в тебе є тільки ти. Часто активіст_ки намагаються підбадьорити товариш_ок дбати про себе зі словами типу: "Якщо ти перетворишся на розвалюху, то не буде, кому допомагати тваринам". Така логіка може й працює, але лише у короткостроковій перспективі, бо у ній криється ставлення до себе як до ресурсу. Не варто забувати, що ти в першу чергу людина, і життя в тебе одне. Заробити активізмом фізичні або ментальні проблеми цілком реально, і потрібно себе берегти.

6. Як гадаєте, яка роль жіноцтва на війні?

Така ж, як і у мирному житті, бо місце жінки — всюди. Жінки працюють, волонтерять, творять, воюють, кожна робить свою роботу на своєму місці.

7. Як змінилася ваша діяльність з початку повномасштабної війни?

Активізм під час війни став підсумком всіх старань попередніх років. Завдяки навичкам, знанням, а головне — контактам, ми змогли побудувати сильну і сталу ініціативу "Львівська веганська кухня", і з другого березня до сьогодні ми без перерв годуємо переселен_ок веганською їжею і відправляємо посилки цивільним та військовим. Нам вдалось залучитися підтримкою веган_ок по всьому світу, нас знають в Штатах, в Британії, по всій Європі й навіть трохи в Азії. Якщо до того діяльність була дещо хаотичною, і результат її подекуди важко було виміряти, зараз ми маємо конкретні якісні та кількісні показники. Також наша нова діяльність вимагає постійного росту: менеджмент, комунікації, володіння англійською, ведення соцмереж, робота з документами — це ті навички, які доводиться прокачувати щодня.

8. Що перше зробите після перемоги?

Поїдемо на косу в Бердянськ :)

ПОКИ
БУДУТЬ
БІЙНІ,
ДОТИ
БУДУТЬ
ВІЙНИ.

Я не хочу нікуди йти

Просто собі ляжу тут

І в землю вросту

Стану частиною ґрунту і бур'яну

Розчинюся, розвіюся навесні

Віддамся дощам й імлі

Забуду, що була людиною

Не згадаю, як колись жила

На моїй пам'яті, я - степи

На моїй пам'яті, я - трава

Най зернятка плекає сонце

Най соняшник розцвіте

Я є усюди, та мене немає ніде

Яна Тимчук

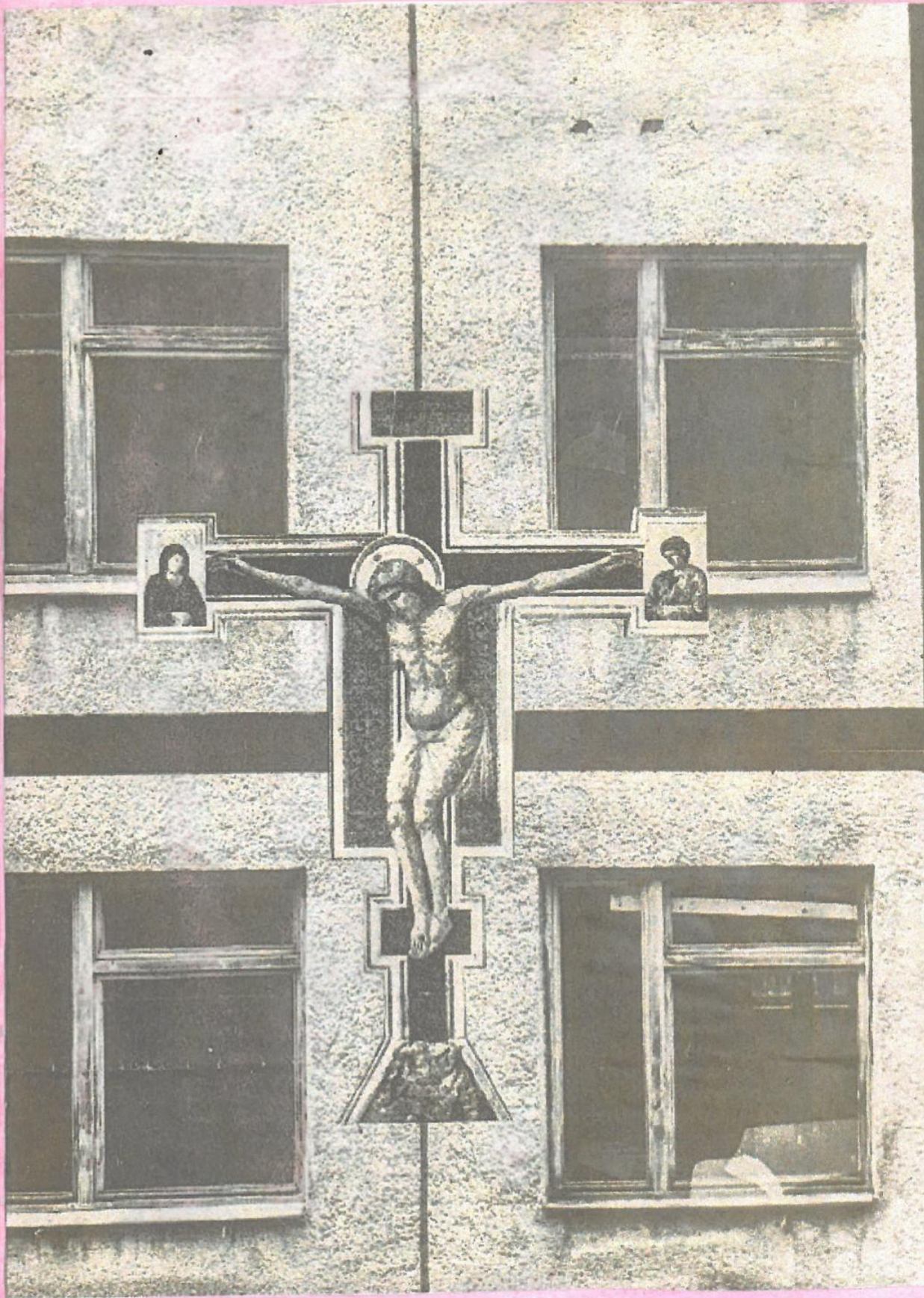

Fire of Revolution

MAPA

@collagemara

1. Як починався ваш шлях активізму?

Мене з дитинства хвилювали питання соціальної справедливості, з віком вони сформувались у якийсь світогляд, а в певний момент не діяти відповідно до нього стало неможливо. У 2017 році мене обурило те, що в усьому КНУ з подій до 8 березня приурочені тільки конкурси краси, й я організувала невелику дискусію про походження й значення свята (тоді В'ятрович пропонував декомунізувати Міжнародний день жінок і залишити День матері). Далі я знайомилася з людьми, брала участь в подіях, багато читала й більше розуміла про світ. Думаю, що мій саме активізм почався з обговорень теоретичних питань у закритому колі товаришок і товаришів, маленьких актів прямої дії, участі в акціях. Далі я почала робити зін про жінок і транс-людей у прекарній праці, займатися Кухнею солідарності, переписуватися з в'язнем кремля Женею Каракашевим, і в певний момент стало важко розділити моє життя на активізм і неактивізм.

2. З якими труднощами ви зустрічалися у активістському досвіді? З багатьма, але зараз, мабуть, найгостріше для мене питання організації з чоловіками. Я кілька разів брала участь у проєктах, ініційованих чоловіками, й щоразу це закінчувалось тим, що моїми зусиллями нехтували, а я вислуховувала різні неприємні речі про себе під час суперечок. Інша велика проблема — це брак ресурсів: матеріальних, емоційних, часу. Думаю, що ці проблеми частково вирішуються побудовою спільноти. Ну й, звісно, вигорання — зараз я якраз вчуся віддавати належне власному життю, щоб рідше стикатися з емоційним виснаженням у майбутньому.

3. Що допомагає вам відновити ваш ресурс?

Книжки, кіно, фізична активність, безкінечні розмови з друзями, тактильний контакт.

4. Яке місто вважаєте рідним?

Хмельницький

5. Як ви вважаєте, що важливо пам'ятати кожній активіст_ці?

Що те, чим ми займаємося, ми робимо і для себе. Я зрозуміла, що якщо активізм не приносить фану, займатися ним немає сенсу — надовго мене так не вистачить, і залишиться тільки жаль за втраченим часом. Під фаном я розумію будь-яке відчуття задоволення, в тому

числі задоволення від того, що ти працюєш, скажімо, на перемогу України в війні, або від того, що чийсь життя щойно стало трохи менш важким.

6. Як гадаєте, яка роль жіноцтва на війні?

Я думаю, що водночас така ж, як і у всіх решта, й така ж, як і завжди, але ці дві речі суперечать одна одній. Тобто жінки й транс-люди воюють зі зброєю в руках, волонтерять, працюють у продуктивній праці, доглядають за своїми сім'ями, тобто нібито займаються всім тим же, що й чоловіки. Але я думаю, що доглядова праця ще більше лягла на нечоловіків, ніж завжди, оскільки серед військових відчутно більше чоловіків. І доглядова праця в наших екстремальних умовах набуває нових вимірів: наприклад, пояснювати дітям, чому тата нема вдома місяцями, або доглядати за старенькими родичами на окупованих територіях, де страшенно виросли ціни й ризики. Військові жінки й транс-люди часто змушені відстоювати своє право йти на фронт. Для мене звучить так, що жінки й транс-люди борються за вільну Україну, але також за суб'єктність свою й посестер — тобто Україну вільну в кількох різних вимірах.

7. Як змінилася ваша діяльність з початку повномасштабної війни?

З початком ескалації я долучилась до лібертарної організації, яка допомагає товаришам і товаришкам у військових підрозділах із захисним спорядженням. За час, що я була активна в цій організації, я познайомилась з багатьма товаришками з-за кордону, й ми разом провели тренінг з основ тактичної медицини у Львові. Зараз я майже не займаюся активізмом, бо намагаюсь відновитись після великого конфлікту в організації й загалом переживаю деяку зневіру. Але ми з другом поволі починаємо роботу над новим проектом — чимось, про що я давно мріяла.

8. Що перше зробите після перемоги?

Подзвоню подрузі, яка розбудила мене о 5 ранку 24 лютого.

За вікном пошарпана каплиця

Кладовище - то лише полиця

Їжте їжте, паляницю, подавіться

Розбудіть мене, коли війна скінчиться

Вас бачать ворони, чорні, як ночі

Летить на чужину, зжерить їх очі

Ми мавки, ми до смерті залоскочем

За Україну і за землі вотчі

Хотіли спити українців крові?

Ваші слабкі шлункові тракти не готові

Закапуєте під уламками наші любові

А ми, все живемо, смакуємо волю

Діна Техова

У біженок немає шлунків

В животі чорнильні пустоти

Все життя всунь в один-два пакунки

І давай, скажи мені, хто ти?

У біженок немає зубів

Порожні і кишені й десна

Забиті руками рабів

На смерть, на вигнання, по вЄснах

У біженок немає сердець

Порожні клітки реберні

Де купити, як рветься терпець?

В якій європейській майстерні?

У біженок немає очей

Щоб дивитися в світле майбутнє

Кістки, шкіра, і, може, ще клей

І надія. Незрима. Нечутна.

1. Як починався ваш шлях активізму?

Мій шлях усвідомленого активізму почався, як на мене, доволі пізно: у 2016 році. Хоча мав би раніше, у 2014ому, на Майдані, чи коли Донецьк став окупований. Але мені знадобився час, щоб усвідомити, що тільки активна громадянська позиція здатна щось змінювати.

Мої найкращі подруги були організаторками тих самих багатотисячних мітингів “Донецьк — це Україна”. А я через свою доміную патріархальну матір не змогла туди потрапити. Потім мені було дуже соромно, а через багато років одна з подруг сказала мені, що не могла вибачити мені це ще довго.

У 2015ому я вибрала шлях допомоги тим, хто цього сильно потребує. Поїхала до Маріуполю працювати у проекті за грант від Юнісефа. Їм сподобалась моя програма по казкотерапії, яка була направлена на допомогу дітям та сім'ям, які постраждали від обстрілів Східного району. А у 2016 зробили вже другий проект, “Центр підтримки родини”, там вже було значно більше постраждалих родин, які виїхали з зони АТО, з сіл, які розбомбили на самому початку війни.

А коли я повернулась до Києва, то відразу потрапила у ком'юніті видання Update.com.ua, зараз вони не дуже активні, але 6 років тому вони розірвали мої мізки на шматки. Я зачитувалась всіма статтями, перечитувала по декілька разів. Мої подруги працювали там, і майже кожен день ввечері я приходила до редакції. Так почався мій шлях в активізм. Офіс 420 знаходився в приміщенні організації Інсайт, тому я почала ходити майже на всі їх акції, ми разом з подругами креативили в плакатах. Окрім Марша Жінок, прайдів, всіляких акцій на підтримку ЛГБТК+ ком'юніті та проти насилля, ми активно боролись за легалізацію медичного канабісу та проти свавілля поліції.

Тоді я вже пару років робила колажі як власну арт терапію, але після того, як я занурилась в активізм, мої роботи стали набувати

NO JUSTICE
NO PEACE

M A W A

1312

I DON'T CARE
♦ WHAT THE ♦
BIBLE SAYS

28

більшої концептуальності та стали стосуватись гостро соціальних проблем. Я тоді робила колажі і приносила в улюблену редакцію, навіть не фотографувала їх. Всі стіни були через якийсь час завішані, а на другу річницю Update відбулась моя перша виставка, вхід на яку коштував 4 гривні 20 копійок. І саме з руки головної редакторки Таї я почала постити свої роботи в інтернеті. Тож, дякую Update за все.

2. З якими труднощами ви зустрічалися у активістському досвіді?

Мої труднощі на цьому шляху були, по-перше, у моїй власній голові, а, по-друге, через страх перед патріархальними домінантними батьками. Тому я часто могла не дозволити робити собі щось настільки потужне, як могла, але через це я і набула свій унікальний досвід, щоб протистояти батькам. Я пішла на психотерапію, що сильно змінило потім моє життя; також мені поставили біполярний розлад, і дуже багато всього стало зрозуміло. У 2016 році моя подруга Юта з Апдейту і поруч з нею я завірусились в інтернеті, коли пішли на велику православну ходу, де були тисячі православних. Юта тримала високо над головою портрет патріарха Гундяєва, а я була в богохульний майці з монашкою. Юту заарештували, наші фото і новини про це були скрізь. Звісно про це дізнався і мій батько. Тоді я зробила йому камінг-аут по більше ніж 10 пунктам мого життя, де зізналась про все: що я бісексуальна, що я ненавиджу православ'я і їх патріарха і тд. Але від матері цю інформацію батько приховав, і зробив все, щоб вона не дізналась про наш антиправославний активізм. Згодом я змогла побороти проблему емоційної залежності від матері, і мій активізм вона зараз ніяк не стримує, я роблю все, що вважаю необхідним.

3. Що допомагає вам відновити ваш ресурс?

У мене з ресурсом ще ті ігри, так як я маю біполярний розлад, і це як катання на гірках. Іноді я налагоджую режим, притримуюсь його, займаюсь спортом, добре харчуюсь. Дуже люблю багато та швидко ходити, навіть раніше друзів собі шукала по такому принципу: якщо не швидко ходить, як гуляти разом?

Коли приходить маніакальна фаза, то режим йде по пизді, і тут на підтримку приходять мій партнер, кішка Птиця та друзі. Коли приходить моя депресія і часто разом з нею психоз — важко всім навколо. Тому я веду здоровий спосіб життя, приймаю різні вітаміни, не вживаю алкоголь. Нещодавно почала пити нейро гриб Їжовик Гребінчастий і виявила офігезні результати, які допомогли мені впоратись з великою кількістю складних волонтерських задач.

Коли я сильно втомлююсь, то я просто декілька днів відсипаюсь, і це допомагає мені не провалюватись в депресивний епізод. Ще я курю маріхуану з високим змістом CBD, ну і іншу теж.

Але знаю, що відновлення ресурсу — це індивідуально, тому нікому нічого не навязую зі свого способу життя.

4. Яке місто вважаєте рідним?

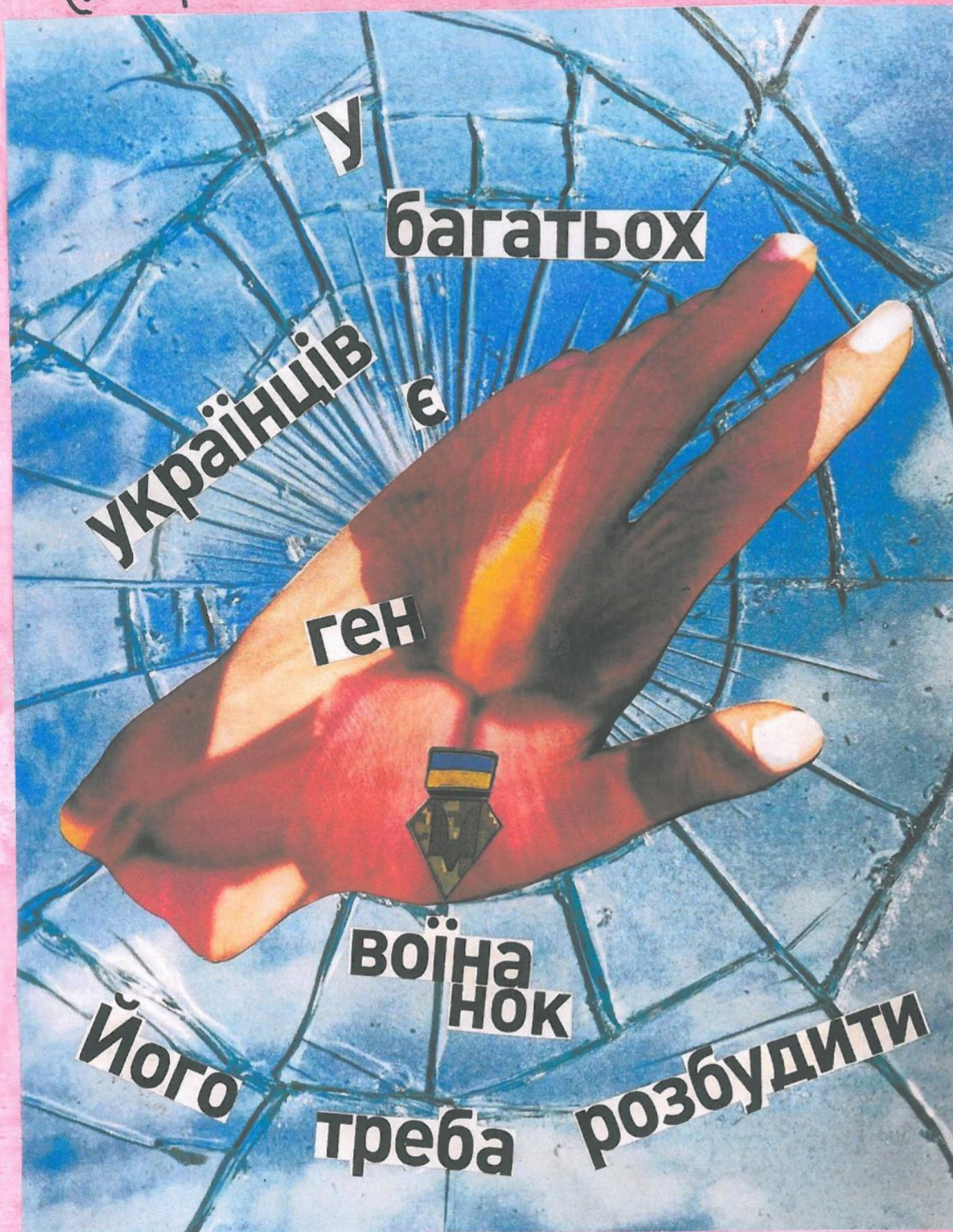
В мене таких міста два — Донецьк і Маріуполь. У Донецьку я народилась і виросла до 26 років. А Маріуполь став містом, яке стало моїм прихистком і справжнім домом. Обидва ці міста відібрала та знищила росія. І мені так боляче, піздець.

Третього міста, яке стане домом, не хочу, хочу повернути ті два. У Донецьку маю квартиру та приватний дім. У Маріуполі хочу мати дім десь ближче до Піщанки і моря. А ще хочу мати дім десь в лісах Донецької області на Осколі, бо це моя земля, і там я почуваюсь себе прямо вдома. Це земля Амазонок, а я Амазонка. І це наше історичне минуле мені ближче, ніж минуле, яке нам нав'язує московія - то все переписано, вони самі заплутались в брехні та переписах історії. Так що скоро я додому :)

5. Як ви вважаєте, що важливо пам'ятати кожній активіст_ці?

Не зраджувати собі та своїм принципам. І найважливіше — ніколи не розводьте срачі між собою! Навчитись домовлятись, слухати одна одну. А так, ще завжди треба розвиватись, бо світ не стоїть на місці, мозок росте все життя, качайте його. І ваші погляди будуть змінюватись із набуттям певного досвіду. І це круто і нормально.

@ibupzon

6. Як гадаєте, яка роль жіноцтва на війні?

Огромезна! Я зараз бачу як змістився фокус, як ми великими шагами ідемо у бік рівноправ'я. Ну да, не все гладко, але гладко і не буває ніколи. Ми отримуємо зараз дуже багато зовсім нового для суспільства досвіду. І жінки грають в цьому таку ж велику роль, як чоловіки. Це бачать всі, це неможливо заперечити. Президент завжди говорить "наші захисники і захисниці". Усі бачать, як багато жінки роблять скрізь, не бояться нічого, йдуть захищати, рятувати, волонтерити по всіх існуючих напрямках. Дивишся зараз новини — скрізь на різних посадах жінки; новини про нове озброєння, про обстріли, жахи — з кам'яними обличчями, добре знаючи всі терміни та характеристики — розповідають нам жінки. Я пишалась жінками і раніше, а зараз мене просто розриває від цих почуттів! Це все таке нове, але таке омріяне. І ми отримуємо це через дуже-дуже велику ціну, яку платять всі українки та українці. Не знаю, як це все трансформується після нашої перемоги, але зараз точно розумію, що ці зміни не спинити. Українські жінки тільки почали здобувати по своєму праву.

7. Як змінилася ваша діяльність з початку повномасштабної війни?

Як почалось вторгнення, ми вирішили, що треба займатись тим, де я маю певний досвід, і що зараз необхідно. Ми встигли виїхати з Маріуполя на потязі, до того, як підірвали залізничну дорогу. І у Львові почали активно волонтерити з дітьми у шелтерах, яких в березні було багато по всьому місту. Коли побачили, як багато дітей та людей у цих шелтерах, і що ми самі не зможемо охопити стільки — створити проєкт Лапки Ляпки, де навчають волонтерів/ок по програмі, яку я розробила разом з двома дитячими психологинями. Весь березень я навчала групи волонтерів, потім ми разом їхали до дітей, застосовували на практиці методики, які проходили на майстер-класі. Потім ці волонтер(к)и координувались у чаті та працювали у шелтерах групами по три людини. Таким чином, ми

забезпечували дитяче дозвілля з арт терапією, та хоч якісь відпочинок для батьків. Але вся ця робота тільки трохи відволікала від того, що коїться з Маріуполем.

У Маріуполя я працювала в Платформі Тю, останній наш великий проект був арт кластер для квір та всяких неформальних підлітків. Я і мій партнер та другий ментор проекту були друзями наставниками з цими малими, в нас були близькі стосунки, вони могли завжди отримати підтримку, допомогу. І ось я не знаю — живі вони, чи ніт, бо зв'язок пропав вже два, три, чотири тижні.... я дуже нервувала, а потім один за одним вони почали виходити на зв'язок. Виявилось, що вони на фільтрації чи вже вивезені в росію. І так я почала низку нездійснених, на перший погляд, квестів по вивозу наших підлітків та часто їх родин в ЄС, а іноді через ЄС до України. Найскладніше було вмовляти батьків, які хотіли залишитись там. Я не могла з цим змиритись і не можу змиритись зараз, бо ще чотири наших підлітка там, але я працюю над тим, щоб скоро це змінилось.

Паралельно з цим мені різні люди кидали донати на маріупольських тінейджерів. Так зародився таємний фонд імені Птічки (Птиці), який весь цей час допомагає в різних питаннях. Цей фонд отримав два гранти, які я витратила на потреби по вивозу, на грошову допомогу нашим підліткам, на купу всяких складних ситуацій і потреб. Дякую грандотавцям, які в мене не вимагали звітів, тому я могла брати якістю, а не кількістю; і витрачати на складний квест стільки грошей скільки потрібно. Зараз фонд на паузі, бо через маріупольську реєстрацію я попала під санкції, і в мене заблокували всі рахунки. А отримати нову довідку ВПО поки не дають величезні черги. Але скоро подолаю!

Також я продовжую працювати в Платформі Тю, ми отримали трохи фінансування на важливі зараз проекти, спрямовані на підтримку нашого ком'юніті, підлітків та дітей. Тому працюємо постійно. Нещодавно їздили на Берлін Прайд і фестиваль сучасного мистецтва Документа, де три дні на різних івентах показували, що

зараз робить росія з Україною. В нас є свій кінопоказ, та я розробила воркшопи по колажуванню з аналізом сучасних ЗМІ, які дозволяють людям з інших країн більше зануритись у контекст сучасної України. Ще наша команда робить потужні дискусії. І ще я під шум роблю свої виставки. Збираємось робити такі івенти, поки є запит на те, щоб дізнатись про справжню Україну. Тю також має фонд, який за рахунок донатів допомагає маріупольцям з блокади. Ми думаємо об'єднати ці два фонди і розробити якусь стратегію ефективної допомоги. А ще ці пів року я, мій партнер та Птічка мотались по країні, жили скрізь від тижня до місяця, я дуже втомилася від такого способу життя. А тиждень тому вирішили, що досить — і трохи осіли у Києві.

8. Що перше зробите після перемоги?

Я всім обіцяла, що я нап'юсь (бо не п'ю вже третій рік, і багато хто мріє, щоб бахнула), але скоріше за все я всім брешу. Я думаю, я побачусь з усіма, з ким зможу, і буду обійматись довго-довго! А потім розробимо стратегію, як ми можемо бути максимально корисними у відновленні країни. Бо все буде Україна, це неминуче :)

За Україну,

за її волю

Ліса заміновані –

Не походиш,

Кропивами ноги не поколоти,

Не з'їсти кислого терену

На засадах вібруючих

Крил безпілотників.

Я більше не зможу заснути

На грудях у матері вдома.

Сьогодні дізналася більше

Не впоратись

"Хатка згоріла"

Весною минулою тітка Тома,

А зараз не знаю хто вмер.

Я не знаю, хто вмер і готую на всіх

Ахуєнний сніданок, вечерю на 8 рил.

Мені дуже кортить подзвонити мамі,

Бабусі спитать, як пекти рулет з маком

Лиш гудки, виривається нервований сміх,

Я більше не зможу вдома поспати

Місто перетворили на некрополь

Безкінечний сніг

Безкрайня зима впала

На Маріуполь

Гріємо руки на вугіллі вулиці миру

Крихкий розламався лід

І розтікся стуцор

В пеклі тривожного виру.

КАТЯ Грицьова

КАТЯ ГРИЦЕВА

EAT THE RICH

1. Як утворилася ваша організація і з чого ви почали ваш активізм?

FemSolution утворили студент_ки Києво-Могилянської академії як протидію сексизму в академічному середовищі. Ми починали з просвітницьких лекцій, воркшопів, кіноклубів паралельно вели активістську діяльність. Долучались до організації таких великих акцій як "яНеБоюсьДіяти", "Ні насиллю в університеті" та Феміністичного маршу у 2016 році.

2.3 якими труднощами ви зустрічалися в активістському досвіді як група?

Найбільші труднощі — це активістське вигорання і важкість в тому, щоб поєднувати самозабезпечення (роботу) та активізм.

3. Що допомагає вам як колективу відновити ваш ресурс?

Відновити ресурс допомагає спілкування одн_а з одн_ою. Обмін побутовими новинами та смішними відосиками. Найбільше — офлайн чаювання, коли можна обійнятися або загорнути по_другу в пледик. Але зараз важко уявити, коли ми зможемо УСІ разом посидіти поруч за чашкою чаю, війна і життя геть розкидали нас по світу.

4. Яке місто вважаєте рідним?

Рідне місто, мабуть, Київ. Але в нашій ініціативі учасни_ці з різних міст.

5. Як ви вважаєте, що важливо пам'ятати кожній активіст_ці?

Кожній активіст_ці в першу чергу треба пам'ятати про свої ресурси та своє ментальне здоров'я, аби не вигоріти. Ми часто нагадуємо одн_а одн_ій, що перепрацювання ще ніколи нікому не приносили користі.

6. Як гадаєте, яка роль жіноцтва на війні?

Роль жінок* В Е Л И Ч Е З Н А. Жінки* — на фронті, жінки* — в лікарнях, жінки* — в інформаційній боротьбі, жінки* — волонтерки. І найголовніше, що жінки* видимі у своїй діяльності. На відміну від росії, де жінок* представляють тільки як матерів, які страждають, та дружин військових.

Але залишається невидима праця: жінки* зараз часто стають головами домогосподарств, в умовах війни мають планувати життя всієї сім'ї (діти, старші люди, тваринки). Це підтримка соціальної структури, це ті люди, завдяки яким забезпечене соціальне відтворення життя, і це та робота, яка залишається непомітною, але не менш важливою.

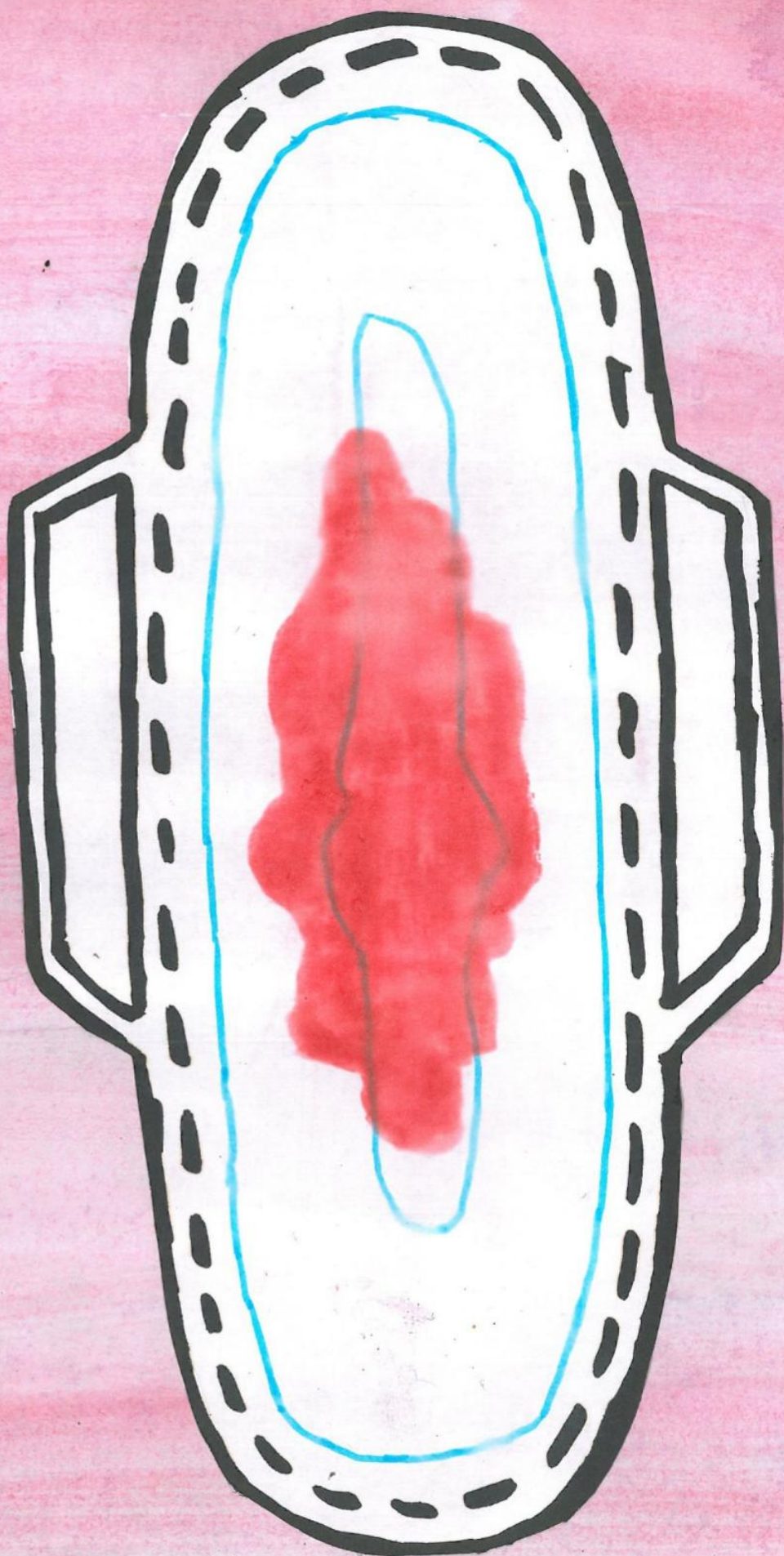
7. Як змінилася ваша діяльність з початку повномасштабної війни?

Перший місяць ми об'єдналися у взаємопідтримці. У кожн_ої з нас різний досвід початку повномасштабного вторгнення: евакуація, підвали, ізоляції зі "складними" родичами, переживання за близьких.

З березня ми почали відправляти менструальні бокси жінкам*, а також прокладки й тампони в тимчасово окуповані міста, донатили трусики та прокладки в інші ініціативи, які допомагають внутрішньо переміщеним особам. Пізніше об'єднавши ресурси інших ініціатив (Feminist Lodge та гуманітарний штаб бк Masterskaya) відправляли комплексну допомогу постраждалим від війни. Зараз відновлюємо просвітницьку діяльність. Намагаємось комунікувати про, феміністичні цінності з нашими підписни_цями*, які здебільшого є внутрішньо переміщеними особами.

8. Що перше зробите після перемоги?

Занадто складне питання. Мабуть, було б кльово зробити вечірку-святкування! :)

Це кохання вартує хіба що пекла — нехай.

Твій погляд так само перечить усім законам.

Торкайся, облиш на все — ми у власній комі,

Бо де дотик твій, там завжди є негласний рай.

Не судить — помилялася навіть Єва.

Подарунок з небес чи безжальний проклін від диявола?

Я зірвала свій плід зі квітучого райського древа.

Нарікаю: у власному світі я сама встановлюю правила.

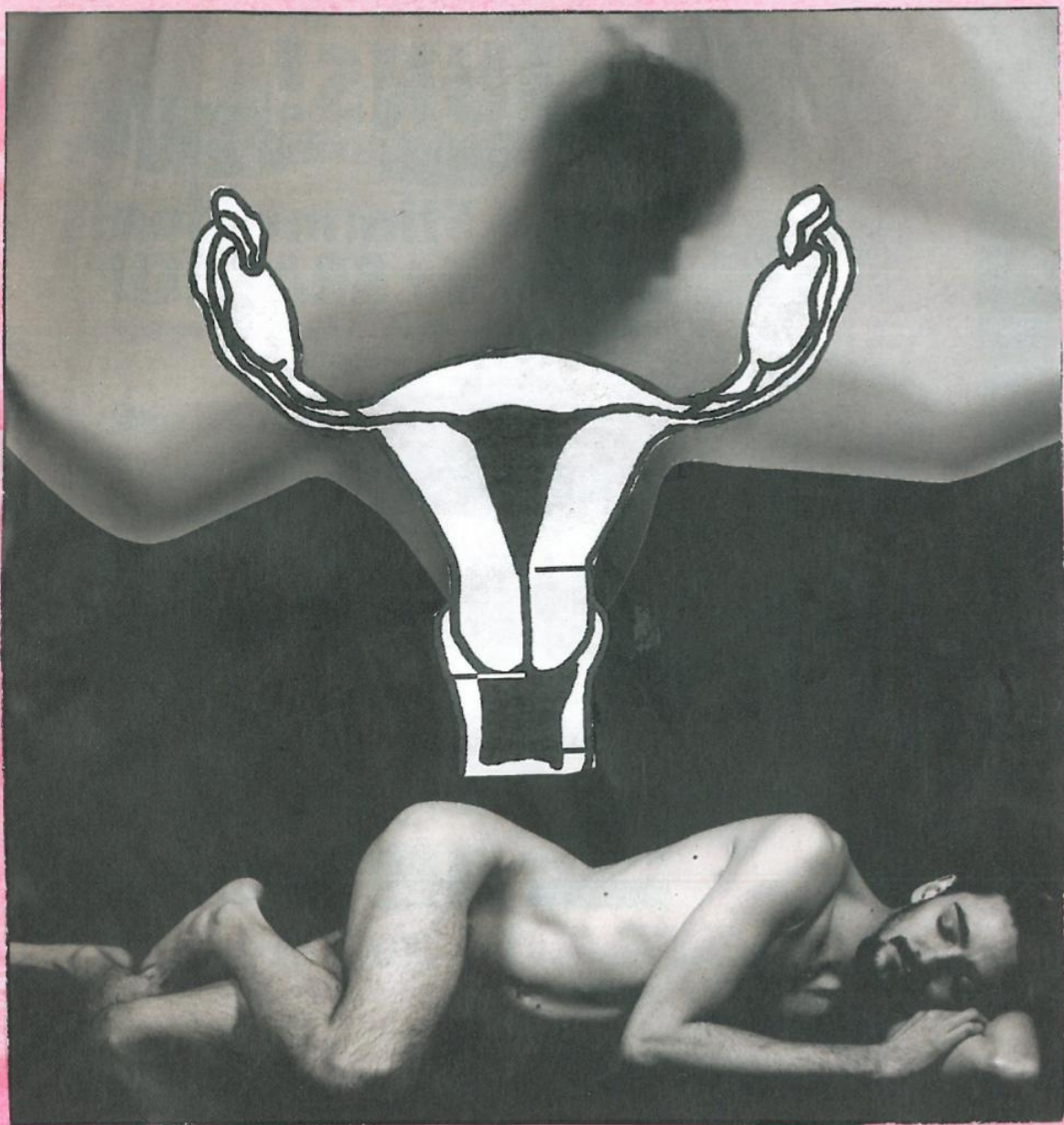
Жінці — світ, та вона не забуде темряву,

В її темряві все, що народ величає душею.

Моє серце для неї здалося, як в тирі, мішенню,

Хто б подумав, що в цьому їй бути настільки майстерною?

Ріа

Ми йдемо крізь уламки спаленого міста
Де кожен куточок до болю - рідний
І затишок скверику, де співали - колись
Фрагменти скалічених спогадів - нині

Війна виснажує наші думки
Жорстокість відбитками вкрила землю
А ти тримаєш мене за руку
І дивишся на нашу понівечену оселю

Де ми сміялися, де ми любили
Тут міліметр кожен - під шкірою й у серці
Кров'ю написана українська історія
Проміння весняне на неї ллється

Тримай же, тримай мене за руку
Нездолені пострілами, незламні духом
Ми вкрилися відчаєм, та не віддалися суму
Ми вдома. Ми вільні й нескорені люди.

Ана Тимчук

к а т я

GRL PWR

1. Як починався ваш шлях активізму?

Активізм завжди починається не з дії, а з відчуття причетності та відповідальності тебе самої за те, що відбувається навколо: на твоїй вулиці, у твоєму місті, у твоєму спортивному гуртку, у твоїй країні.

В старших класах ми чергували в шкільній їдальні. Ми приходили за 15 хвилин до початку великої перерви й розставляли обіди на столи. Один раз головна кухарка в нашій їдальні насипала їжу в тарілки та в одну тарілку поклала кращу їжу, ніж в решту, і попросила мене віднести саме цю тарілку за середній стілець на центральному столі. Я так і зробила, час від часу було так само, і мені стало цікаво подивитись для кого ж це така "особлива" порція. Я залишилась чекати дзвінка і побачила, що ця особлива порція для внучки кухарки. Ой, мене така злість взяла... Всі мені казали, що "ну, ясно, що зробиш", а я почала придумувати різні історії, щоб зірвати ці чергування в їдальні, та саботувала до тих пір, поки мені не заборонили там чергувати. Чи щось змінилось? Ні. Тоді для чого я це робила? Тому, що мені було все одно, я знала, що я нічого не можу змінити, але я хотіла сказати, що я, Катя Довбня, проти: проти того, щоб будь-яка працівниця їдальні давала кращу їжу комусь спеціально, коли всі батьки платять однакову ціну за харчування, і я не збиралась це терпіти.

Потім її звільнили за порушення субординації. А я може і не стала супер-активісткою, але я досі точно знаю, що мені ніколи не буде пофіг на те, що люди чинять зло і несправедливість стосовно до інших.

2. З якими труднощами ви зустрічалися в активістському досвіді?

Найбільші труднощі в тому, що коли ти активістка — ти колючка в дупі всіх решти людей. Коли ти кажеш, що ти феміністка, в тебе відразу вимагають "докази": як тебе дискримінують, хто тебе бив, чи була ти потерпілою від зґвалтування, хто тебе образив і решта дурні. Наче якщо тобі банально не все одно на несправедливість, то ти мусиш виборювати своє право на протест в очах багатьох людей.

3. Що допомагає вам відновити ваш ресурс?

Часом допомагає просто поплакати, коли все дістало. Намагаюсь згадувати, що мої цінності — це актуальні цінності сучасного світу; що я не сама; що мій фемактивізм дає результати в Україні тут і зараз, на моїх очах змінюється світ, і це круто.

4. Яке місто вважаєте рідним?

Рідним вважаю маленьке смт Іванівка в Херсонській області, де я народилась, і де досі живе в окупації моя сім'я.

5. Як ви вважаєте, що важливо пам'ятати кожній активіст_ці?

Я з тих людей, яким треба бачити осяжні результати своєї роботи, інакше я б давно вигоріла. Але мені пощастило: той світ, в якому я хочу жити і який бажаю лишити по собі — він будується на моїх очах. Але будуть, звичайно, перемоги спричинені моїми активними діями, які відбудуться уже задовго-після моєї смерті. І як би я сильно не хотіла і щоб я не робила, я не зможу пришвидшити певні суспільні процеси. Це треба пам'ятати, і треба ставити собі цілі ґрунтовні, але реальні. Наприклад: у моєму університеті студентки та студенти не будуть толерувати домагання з боку викладачів. Думаю, одного життя середньої тривалості вистачить, щоб такого досягти.

У мене, наприклад, фемактивіська мрія — щоб у Львові підлітки (12-14 років) мали в школі хоча б один мінікурс статевого виховання від хорошої спеціалістки-феміністки, і щоб це працювало хоча б у 60% шкіл Львова. І ми вже над цим працюємо.

6. Як гадаєте, яка роль жіноцтва на війні?

Така, як і у мирі, в голоді чи під час всесвітньої епідемії: бути повноцінними членками суспільства, і робити те, що маєш і можеш. Зараз під час повномасштабної війни жінки роблять все: вбивають русню, чистять картоплю, вишивають ікони, пишуть фінансові звіти та ще мільйон всього. Жінки круті, що тут сказати :)

7. Як змінилася ваша діяльність з початку повномасштабної війни?

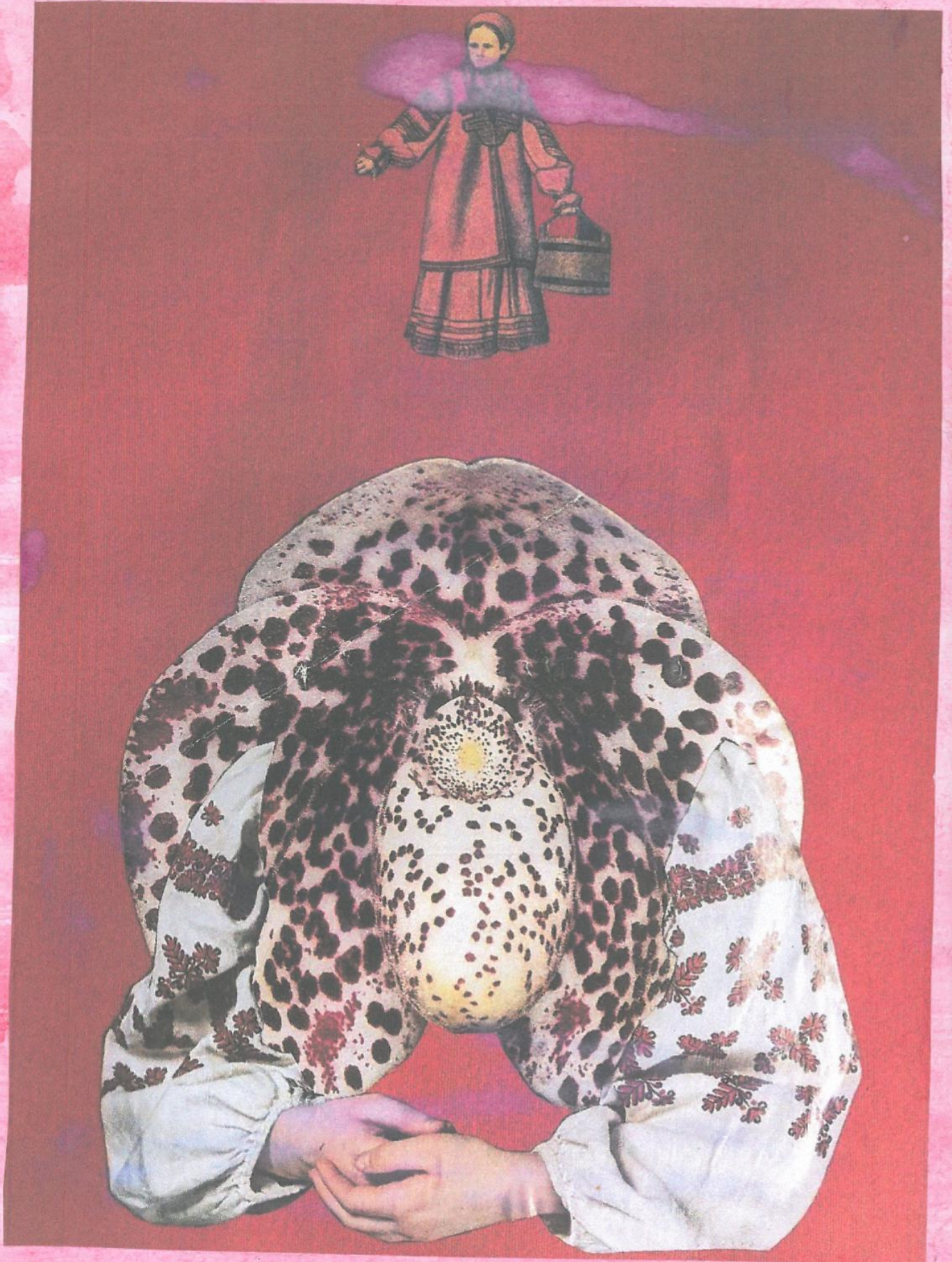
До 24 лютого я з хлопцем вели успішний маленький туристичний бізнес: здавали апартаменти подобово та організовували походи на рейви для іноземців. Люди приїздили до Львова потусити й відпочити, і мені подобалось бути їх провідницею в цьому місті, розказувати де, що, як — показувати який Львів класний і різний.

А сьогодні я координаторка двох прихистків для дітей та жінок, які постраждали від війни в ГО "Феміністична майстерня". І перші два місяці повномасштабної війни самостійно організувала і вела короткотерміновий прихисток на орендованій квартирі. Можна сказати, що я й надалі працюю з гостями міста лева, тільки тепер можу порекомендувати, де надають гуманітарну допомогу, де оселитися і як пройти до найближчої державної адміністрації або до найближчого укриття.

8. Що перше зробите після перемоги?

Подзвоню мамі, проревусь, розцілюю kota і партнера і піду вип'ю в пабі наших друзів.

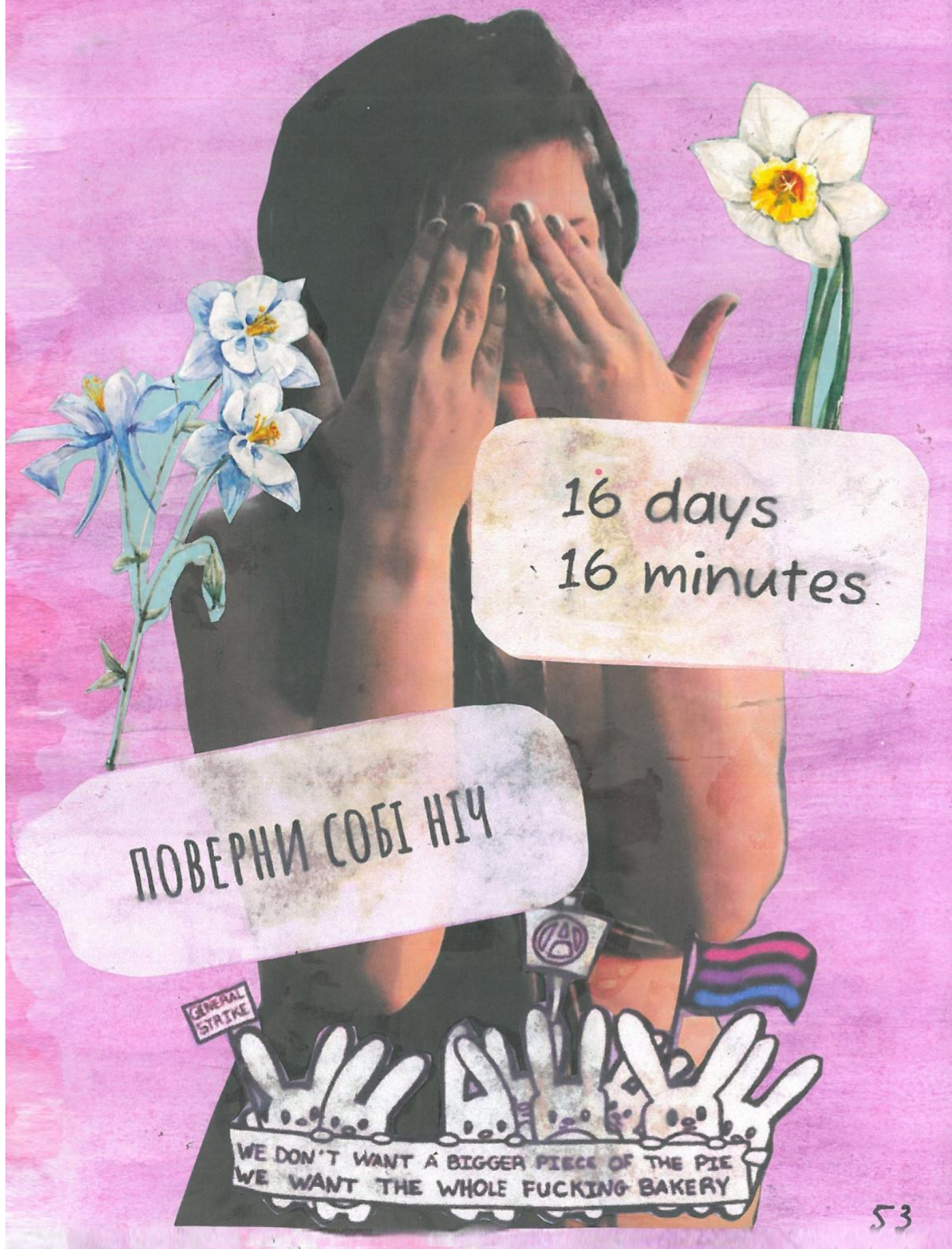
MAPA

@ collagemara

марина

1. Як починався ваш шлях активізму?

З 2014 року під час Революції Гідності, я мала чітке усвідомлення, що маю бути в місті і не їхати на Майдан в Києві. Майдан у моєму місті вели дорослі чоловіки, а цей вайб був мені важким. У мережі було активне спілкування, там я знайшла товаришок, ми утворили тимчасове об'єднання "сестринська сотня", до цього меншим складом ми провели жіночий марш. Це був перший і самий великий марш у Дніпрі, маю надію, що не останній. Сотня провела важливі і потужні акції як пікет місцевого каналу, набат за загиблими на Майдані. Такі дії, спілкування мене навернули на шлях фемінізму. З цього, наприклад з'явився формат маршу "В добі немає часу для насилля", який був проведений активістками з трьох міст: Київ, Львів, Дніпро. Акція привертає увагу до гендерно зумовленого насилля. Акція в Дніпрі підтримала місцевих активісток, які в подальшому розробили курси самозахисту для жінок. Я ж для себе віднайшла артivistський шлях роботи з цією темою. Я 5 років поспіль реалізую серію перформативних робіт/вправ "16 днів — 16 хвилин" у дні 16 днів міжнародного активізму в боротьбі з гендерно зумовленим насиллям (25.11 — 10.12)

2. З якими труднощами ви зустрічалися у активістському досвіді?

Нечутливість до досвіду бідності, малопотужна підтримка всередині [активістського] середовища у набутті скілів, роботи, експертизи.

Відсутність роботи з темою саморегуляції, протидії вигоранню. Відбудова вертикалі. Тяжіння до монолітності.

3. Що допомагає вам відновити ваш ресурс?

Я маю хронічні ментальні проблеми, фінансове нестабільне становище, тому перебуваю в режимі виживання. Мене підтримують, живлять мій ресурс мої по_дружки.

4. Яке місто вважаєте рідним?

Рідність — це почуття, яке я відчуваю, якщо проводжу час з близькими мені людьми; тому ті міста, де ми буваємо, будуть для мене рідними. Міста, де мені було добре, рідні для мене — Дніпро, Херсон, Миколаїв.

5. Як ви вважаєте, що важливо пам'ятати кожній активіст_ці?

Наведу метафору. Людина хоче в туалет, але відкладає це і потім стрімко шукає туалет. Було би кльово, щоб людина відчувала свою потребу вчасно, тим більше публічні доступні туалети досі залишаються виміром інновацій.

6. Як гадаєте, яка роль жіноцтва на війні?
Я не уповноважена говорити від жіноцтва :)

7. Як змінилася ваша діяльність з початку повномасштабної війни?

Я маю запрошення на міжнародні активістські події, сумно, що до війни я не мала такої можливості. Контекст навколо мене динамічний і вимагає від мене бути гнучкою у своїх знаннях і рефлексіях, я живу в світі, який виборює життя. Мій фокус — підтримати спільноти, до яких я себе відношу.

8. Що перше зробите після перемоги?

Буду плакати, вдягну одяг з паєтками.

Редакторка тексту: Яна Вольф

ВТРАЧЕНЕ ЖИТТЯ

Крим не може виїхати з душі навіть якщо ти виїхав з Криму
Мелітополь не може покинути моє серце навіть якщо я його покинула
Горенка завжди була батьківським домом навіть якщо у 16 я почала жити
окремо
Куди потрібно тікати щоб мене ніколи більше не «спасали»

Вітер колише соняшники я згадую колишніх
Колишні прояви любові й ненависті
І нічого не схоже на ту ненависть яка захопила простір
Залишила фіолетову постіль на олімпійській
Неможливо прощатись з домом навіть якщо його не було ніколи
Ікони на Виноградорі теж неможливо кинути
Навіть якщо це місце тече твоїми венами

Війнами вікнами як же викинути це сміття з історії людства
Я навіть своє залишила у смітнику щоб хочаб якесь життя було в тій
квартирі
Як же перестати згадувати батьківську гітару яку зробив Александр
Македонский своїми руками

Хочеться ходити шумними вулицями
Вирлиця Виноградар Вишгород
Хочеться знов полюбити центр Києва
Як кохати коли стільки ненависті
Як ненавидіти коли стільки любові

Ася Клепікова

Ми тебе не чекали тут, російський солдате.
Нашу неньку-країну рятувати не треба.
Ти турбуєш наш сон, розриваєш гранати,
Поки ми лише хочемо мирного неба.

Ми тебе не чекали тут, російський солдате.
Так чому ти прийшов? Хіба ти — не людина?
Ляже кожен, хто змусив цю землю палати,
Бо ви недонарод, а ми — вільна родина.

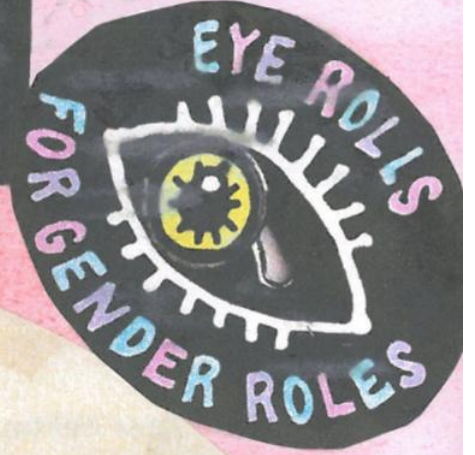
Зорі нам замінили спалахи залпів градів,
Але наше повітря — це є єдність і воля.
Під жахіттям війни та розривом снарядів,
У цій з'ємлі прогнати тепер твоя доля.

Поки твої мовчать, ми підемо волати,
Наш народ не спинити крізь погрози і втому.
Ми тебе не чекали тут, російський солдате.
Тож вертайся додому. Тож вертайся додому.

Ріа

DESTROY
POWER
NOT
PEOPLE

GIRLS JUST
WANNA HAVE
FUNDAMENTAL
HUMAN RIGHTS

Bpi

1. Як починався ваш шлях активізму?

Моєю першою організацією була незалежна студентська профспілка "Пряма дія". Тоді ми з товаришами робили лекторій та лібертарний кіноклуб, де окрім лівих ідей приділяли увагу ЛГБТК+ та феміністичній теорії. Згодом моя подруга запросила мене до новоствореної феміністичної ініціативи "ФемСолюшин", яка була на той час частиною студентської спільноти. Тут все зовсім понеслось: і організація протестів, і лекції, і розборки з адміністраціями університетів, і закриті тусовки підтримки для активісток, фестивалі та кемпи. Це був дуже потужний старт, а потім я доєдналася ще до низки антикапіталістичних та феміністичних організацій, в яких досі намагаюся бути активною учасницею. Останні два роки роблю освітній проєкт про лівих, фемінізм, екологію та профспілки, це щорічна школа "Ліві перспективи".

2. З якими труднощами ви зустрічалися в активістському досвіді?

За всі роки мого активізму, я стикалася здається з усім (дай богиня, що не буде нічого нового). Мабуть, для мене самими складними ситуаціями були випадки фізичного насильства від праворадикалів, ейджизм і мачизм в деяких спільнотах та апропріація НГОшками низових досвідів.

3. Що допомагає вам відновити ваш ресурс?

Зустрічі з подругами, спорт та мій пес. Правда для мене це щось нове, раніше я дуже багато сил і ресурсів вкладала в активізм, поки мені не ставало погано і я не була вимушена на 2-3 місяці йти лежати під ковдрою для відновлення. Рамен з подружкою чи вечірня поїздка на вельчіку реально може змінити психічний стан, я ручаюсь.

4. Яке місто вважаєте рідним?

Київ.

5. Як ви вважаєте, що важливо пам'ятати кожній активіст_ці?

Мені допомагає думка, що я не одна і що завжди маю можливість попросити про допомогу. А коли все втрачає сенс, нагадую собі, що це відчуття тимчасове і те, скільки ми як активіст_ки вже змінили, змінюємо і змінимо в майбутньому неможливо ніяк окреслити та досягнути.

6. Як гадаєте, яка роль жіноцтва на війні?

Для мене роль жіноцтва* виражена у всьому, що будь-де і будь-коли робиться. Мені прикро, що досі є люди які не помічають цієї часто невидимої роботи, але я знаю, що з кожним днем все більше людей будуть відзначати вклад жінок* у суспільний добробут.

7. Як змінилася ваша діяльність з початку повномасштабної війни?

З'явилося більше задач та відповідальності, які я не очікувала. Наразі я роблю те, що робила до 24 лютого, але й потроху допомагаю своїм товариш_кам займатися гуманітаркою, шукати грантові можливості, доначу на різні ініціативи.

8. Що перше зробите після перемоги?

Дуже хотіла б зібратися з близькими друзями та класно потанцювати. Але це після того, як ми поплачемо разом та пообіймаємось.

Гадатиму, як опинилася в епілозі і як його
жити тепер

Сяду в старий потяг і поїду до дому

Подивлюся на прощання крізь розбите
вікно

Поріжу на прощання руки об уламки

Окроплю червоними маками землю в якій
ти похована

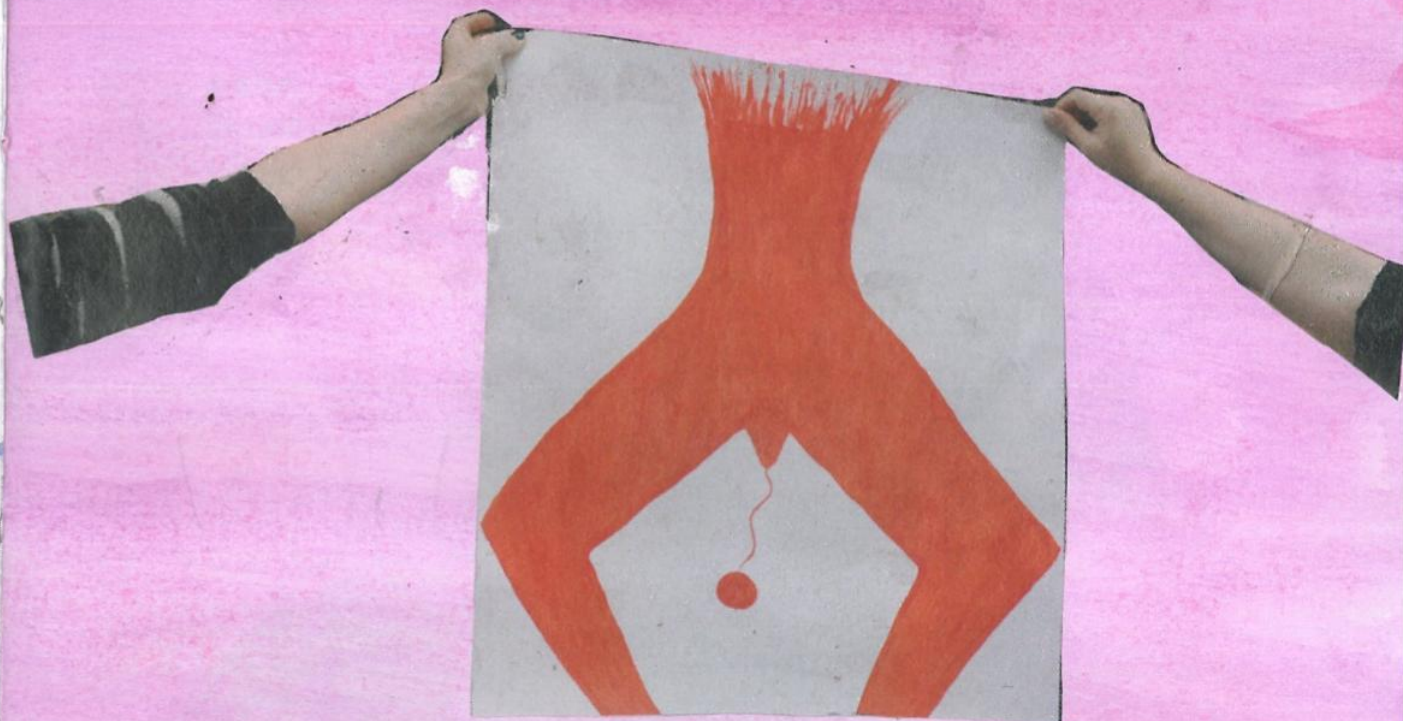
І одна з нас житиме далі, але хто?

Діна Техова

В мене немає дому
Горить вогнем рідне місто
Місяць дивиться з неба
З кісток моїх зроблять намисто
Хмари, якщо вірити хімії
інший агрегатний стан сліз
Ніхто не чекає на дівчину
Куди б її автобус не віз
Бувають будинки із привидами
А я привид без чотирьох стін
Була червона троянда
А зарах червоний лиш грім
Сантиметри рудого волосся
Гниють десь на смітнику
Мене ніхто ніколи не знайде
Ніхто не впізнає таку

СЕСТРИНСТВО
СОЛІДАРНІСТЬ
ВЗАЄМОДОПОМОГА

Girl
Power

69

Післямова

Жінкам та квір людям відмовляють в ініціативі йти на лінію фронту, тримають у тилу через гендерні стереотипи та упередження щодо цих груп людей, нехтуючи їхніми тактичними здібностями, досвідом та готовністю приймати участь в бойових діях. У період війни сфера турботи про родину і близьких ще більше обтяжує жінок і наражає їх на небезпеку у вигляді ментальних та фізичних захворювань через стрес та втому. Як і зазвичай, роль жінок нівелюється та ігнорується, зникає видимість їх праці, вкладу та участі у боротьбі за свободу від агресора.

Ми сподіваємося, що наш зін допоміг вам звернути увагу на власну цінність, переосмислити її сприйняття та звернутися до себе як до справжніх героїнок, які йдуть поруч з іншими героїнками у феміністичному русі. Нашою метою було висвітлити особистий досвід активісток у цей важкий час, створити інструмент самопідтримки та натхнення.

Маємо надію, що цей зін вплинув на відчуття того, ви не сама на сама із війною.

Обіймаємо за згоди.

Із солідарністю,

команда Білкіс.

Ідеологи / Дизайнерки / Ілюстраторки :

Меня Дзекун
Іванна Куценко

Обкладинка:

Потерганка

Редакторка текстів:

Яна Вольф

За підтримки Rosa Luxemburg Stiftung з коштів Міністерства закордонних справ ФРН. Ця публікація та її частини надаються до безкоштовного використання за умови належного посилання на оригінальну публікацію.

Зміст публікації перебуває у виключній відповідальності БО «Інша» і може не відображати позиції Rosa Luxemburg Stiftung.